

MONET OVAT KUTSUTUT, MUTTA . . .

Pekka Ervastin esitelmä 12.10.1930

Kirkolla saattaa olla useampiakin tehtäviä, ja tulemme myöhemmin näiden tutkimustemme kuluessa näkemään, mitä kaikkia tehtäviä kirkolla voi olla. Eräs tehtävä on kuitenkin silmiinpistävän varma ja se tehtävä on – puhun nyt tietysti kristitystä kirkosta – että kirkon tulee tutkia Jeesus Kristuksen opetustointa. Jeesus Kristus vaelsi täällä maan päällä ainoastaan muutamia vuosia opettaessaan ihmisiä, ja meidän on mahdoton ajatella, että kaikki opetus olisi siihen päättynyt – että nyt ei tarvitse enää ketään ihmistä opettaa. Me kaikki ymmärrämme, että Jeesus Natsarealainen pani alulle sen opetuksen, jota kirkon tehtävä on jatkaa. Kirkko, jonka tehtävä on tutkia Jeesuksen tehtävää, se on velvollinen jatkamaan juuri hänen opetustointaan, opettamaan sitä, mitä hän kirkon mestarina opetti. Ei suinkaan kirkon tehtävä ole opettaa mitään Jeesuksen opetuksista poikkeavaa, vaan on sen pysyttävä Jeesus Natsarealaisen omissa opetuksissa, ei poikkeamalla niiden hengestä, vaikka täydentäisikin niitä. Ja sen tähden, kun tahtoo tutkia kirkon tehtäviä sellaisina, kuin ne ovat esiintyneet Jeesuksen omassa tajunnassa, – niin meidän on ensin kysyttävä:

“Mitä Jeesus yleensä opetti? Mikä on se uusi sanoma, jonka hän toi maailmalle? Mitä erikoista hän tahtoi sanoa ja missä suhteessa hän poikkesi edelläkävijöistään, toisista uskonnonperustajista ja opettajista?”

Tästä asiasta olemme tietysti täällä Ruusu-Ristissä aina puhuneet. Mutta on syytä sittenkin viivähtää tässä kysymyksessä ja ikäänkuin Jeesuksen omasta suusta kuulla, että hän on todella sitä tahtonut opettaa, jota mekin olemme tahtoneet täällä painostaa. Sillä, niinhän on yleensä sanottu – sen kaikki kristilliset kirkot myöntävät – että jos ennen maailmassa muissa

uskonnoissa opettajat tai mestarit kääntyivät joidenkuiden määrättyjen ryhmien, luokkien puoleen säilyttäen viimein viisautensa vain joillekuille määrätyille ryhmille, niin taas Jeesus Kristus tässä hänen uudessa sanomassaan kääntyi vapaasti kaikkien ihmisten puoleen – kansojen puoleen ja nimenomaan sanoi, että mikä tähän saakka on ollut salattua, on nyt julistettava katujen kulmilta ja talojen katoilta. Nyt julistetaan aivan vapaasti ja suoraan, mitä ennen oli mahdoton puhua kaikille ihmisille. Tämän kaikki myöntävät. Mutta kun sitten tulee kysymys siitä, mitä se on, jota näin on julistettava kaikille kansoille ja ihmisille, silloin ollaan eri mieltä ja voidaan unohtaa mitä Jeesus Kristus itse opetti. Sillä hänhän juuri kääntyi kaikkien puoleen tuolla sanomalla. Me näemme tämän heti evankeliumien kertomuksista. Sillä ne kertovat, että kun Jeesus aloitti opetustoimensa, hän lähti kulkemaan ympäri kansan keskuudessa ja puhutteli kaikkia ihmisiä – ikäänkuin huusi kaikille ihmisille: „Muuttakaa mielenne, sillä taivasten valtakunta on lähestynyt“. – Ja toisella kertaa hän sanoi: „Taivasten valtakunta – ei ole siellä, eikä täällä, vaan se on teissä itsessänne, te ihmiset.“ – Niin Jeesus heti alusta lähtien saarnasi, niinkuin evankeliumeissa kerrotaan. – „Muuttakaa mielenne, sillä taivasten valtakunta on teissä.“ – Siinä oli juuri jotain uutta ja ihmeellistä. Jeesushan tällä selvästi tahtoi sanoa: Nyt on tapahtunut jotain sangen merkillistä. Nyt on tapahtunut sellaista, jota ei ennen ole voinut tapahtua. Nyt on näkymätön maailma – ei missään kuolemanjälkeisen elämän merkityksessä, jokapäiväisessä merkityksessä, – vaan näkymätön maailma hengen korkeammassa merkityksessä – astunut teihin, te ihmiset. Se on teidän keskellänne; se on ihmiskunnassa nyt. Se hengen maailma, joka ennen oli korkealla ja kaukana, on niin lähellä ja teissä kaikissa, että teidän on vain muutettava mielenne. Se näkymätön maailma on taivasten valtakunta. – Ja tietysti kaikki ymmärsivät, että koska tätä sanotaan valtakunnaksi (niinkuin kreikankielessä sanotaan kuningaskunnaksi), siinä oli

joku hallitsijana, ja kuka? Jumala. – Se kuningaskunta, jossa Jumala on kuninkaana, näkymätön hengen valtakunta, jossa hallitsee Jumala eli Isä, on nyt lähellä, niin lähellä, että teidän ainoastaan tarvitsee muuttaa mielenne. – Ja mehän muistamme, että Jeesuksen työ, metafyyssillisesti katsoen, oli juuri siinä, että hän toi Kristuksen tänne meidän keskeemme, tuli ihmiskunnan keskeen ja ikäänkuin ihmiskunnan sisään. Ihmeellinen valtakunta, jossa Jumala siis hallitsee, on niin lähellä ihmiskuntaa nyt, että jokainen ihminen voi tulla sen valtakunnan kansalaiseksi. – Ja Jeesus sanoo aivan nimenomaan: Ei tarvitse muuta, kuin että muutatte mielenne, parannutte. Silloin te voitte tulla tietoisiksi tästä valtakunnasta ja siitä, että te olette sen kansalaisia. Voitte tulla Jumalan lapsiksi ja pojiksi. Te pääsette sen valtakunnan kansalaisiksi, kun te muutatte mielenne. – Me voimme nimittää tätä mielenmuutosta toisellakin nimellä – usko. – Siis, kun te muutatte uskoanne tai otatte oikean asenteen elämään nähden. Uusi elämänusko on tuleva ihmisiin. Mikä nyt on ollut teidän uskonanne ennen? Se on – niin voimme ajatella Jeesuksen sanoneen – ollut se, että Jumala on ollut teidän ulkopuolellanne ankarana hallitsijana, joka tuomitsee teidän syntinne, ja vaatii, että elätte hänelle otollista elämää. Ja samoin on teidän ulkopuolellanne kaikkia pahoja olentoja – pahan henki, joka koettaa kaikella tapaa estää sitä jumalaa, joka on kaukana tuolla ulkopuolellanne. Olette kuin kahden voiman, hyvän ja pahan keskellä ja paha saa teidät valtaansa hyvin helposti, sillä te olette synnissä syntyneet. Koko ihmiskunta on pahan orja. Te ette voi pelastua, vapautua omasta pahuudestanne muuten, kuin kovasti katumalla ja syntinne tunnustamalla ja palvomalla ulkopuolella olevaa jumalaa. Sellaisessa asemassa te ihmiset yleensä olette. Te pelkäätte jumalaa ja sanotte: „Jumalan pelko on viisauden alku“. Ja nyt minä tulen ja julistan aivan uutta. Minä julistan: nyt on Jumala teidän luonanne, Jumalan valtakunta on teidän keskellänne ja sisällänne. Nyt olette ottaneet Isän vastaan omassa

hengessänne, olette kaikki lunastettuja, Jumalan omia. Teillä ei ole enää mitään hätää. Muuttakaa vain mielenne. Ottakaa uusi usko; asettukaa oikealla tavalla elämään nähden, niin te huomaatte, että paha ei ole olemassa. Paha ei ole olemassa siinä määrin, kuin te myönnätte pahan olevan. Itsestään paha ei ole. Ainoa, joka on, on Jumala, Isä, rakkaus, totuus . . . ja perkeleellä ei ole mitään valtaa teidän ylitsenne, kun te astutte Jumalan valtakuntaan ja te huomaatte, että elämä on ainoastaan hyvä. Älkää enää nimittäkö kärsimyksiänne pahoiksi, sillä ne ovat seurauksia menneistä elämistänne. Taivasten valtakunnassa ei ole tuskaa, eikä kärsimyksiä. Kun tulette Jumalan lapsiksi, silloin ette enää kärsi; omat tuskanne eivät merkitse mitään; ne ovat ohimeneviä. Ainoastaan rauha, sopusointu, iankaikkinen elämä pysyy. Jumalan voima voittaa kaiken pahan. Älkää nimittäkö pahaksi, mitä itse kärsitte. Te ette myöskään paha tee, kun te täytytte Isän hengellä; silloin ette voi tehdä paha, ettekä tahtoa paha toisillenne. Sitä ette tahdo tehdä enää, kun täytytte taivasten valtakunnan hengellä. Silloin kaikki, mitä te sanotte pahaksi, kaikkoo itsestään. Tekin vapaudutte kaikesta syntisyydestä ja pahasta. – Tämä oli lyhyesti sanottuna Jeesuksen sanoma. „Muuttakaa mielenne ja uskokaa, että olette jäseniä taivasten valtakunnassa, että Jumala on teille Isä ja että Jumala ei ole kaukana missään pilvien takana, vaan se on teissä“. Lyhyesti oli tämä Jeesuksen sanoma kaikille ihmisille. Se perustui hänen omaan syvään tietoonsa, että hän toi Kristuksen maailmaan. Jumalan poika eli Kristus tuli hänen kauttansa ja hänen kanssansa syvemmälle tähän inhimilliseen maailmaan, kuin mitä se ennen oli voinut tulla. Jeesus oikeastaan tulkitsi suuren metafyyssillisen totuuden, sen suuren työn, minkä hän itse oli tehnyt, kun hän julisti tätä taivasten valtakuntaa kaikille ihmisille. Ja tietysti hän pian teki erään huomion. Sen nimittäin, että ihmiset eivät lainkaan niin helposti ja kokonaan häntä ymmärtäneet. He eivät osanneet ottaa vastaan tätä sanomaa. Hän huomasi ja käsitti, että

ne ihmiset, jotka todella voivat ottaa vastaan tämän ihmeellisen sanoman, ovat harvassa. Jeesus teki tämän huomion, ja me näemme todistuksen siitä hänen omissa sanoissaan. Sillä niin kerrotaan, että hän alkoi puhua kansalle vertauksissa ja sitten hän niille, jotka lähemmin seurasivat häntä, puhui taivasten valtakunnan salaisuuksista tarkemmin. Vaikka hän oli julistanut taivasten valtakunnan sanoman nyt kaikille, niin ihmiset eivät osanneet ottaa vastaan hänen sanomaansa. Emme ollenkaan hämmästy sitä, että ihmiset eivät ilman muuta ottaneet vastaan Jeesuksen sanomaa. Juuri tämän hän toi ilmi siinä vertauksessa, joka ensimmäisenä esitetään evankeliumissa. Matteuksen evankeliumissa on ensimmäisenä Jeesuksen vertaus kylväjästä:

“Katso kylväjä läksi kylvämään. Ja hänen kylväessään muutamat siemenet putosivat tielle ja linnut tulivat ja söivät ne. Toiset putosivat kallioperälle, jossa niillä ei ollut paljon maata, ja ne nousivat kohta oralle, kun niillä ei ollut syvää maata. Mutta auringon noustua ne poudittuivat, ja kun niillä ei ollut juurta, kuivettuivat ne. Toiset taas putosivat orjantappuroihin, ja orjantappurat nousivat ja tukehuttivat ne. Ja toiset putosivat hyvään maahan ja antoivat sadon, mitkä sata, mitkä kuusikymmentä, mitkä kolmekymmentä jyvää.”

Ja sitten tässä evankeliumissa kerrotaan, että opetuslapset hämmästyneinä kysyivät: „Miksi puhut heille vertauksin?“ – „Sentähden puhun heille vertauksin, kun he eivät kuitenkaan ymmärrä, vaikka heille selittäisin. Suuret joukot eivät näy minua ymmärtävän, mutta teille puhun suoraan.“ – Jeesus selitti sitten tämänkin vertauksen tarkemmin ja sanoo vertauksen kylväjästä merkitsevän seuraavaa:

“Milloin joku kuulee valtakunnan sanan, eikä ymmärrä, niin paholainen tulee ja tempaa pois sen, mikä on kylvetty hänen sydämeensä. Tämä on se, mikä kylvettiin tielle. Mikä kallioperälle kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja heti ottaa sen ilolla vastaan; mutta hänellä itsellään ei ole juurta, vaan hän kestää

ainoastaan jonkun aikaa, ja kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, loukkaantuu hän heti. Mikä taas orjantappuroihin kylvettiin, on se, joka kuulee sanan, ja tämän maailman huoli ja rikkauden petos tukehuttavat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi. Ja mikä hyvään maahan kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja myös ymmärtää sen ja tuottaa hedelmän ja tekee, mikä sata jyvää, mikä kuusikymmentä, mikä kolmekymmentä.“

Jeesus itse selittää tämän vertauksen, joka on hyvin ymmärrettävä ja selvä. Mutta evankeliumin kirjoittaja ja luultavasti Jeesus itse on tahtonut painostaa: Huomatkaa, kuinka minä jaan ihmiset eri luokkiin. – Samalla tavalla kuin me olemme huomanneet, että ihmiset ovat aina luokkiin jaettuina, Jeesuskin yhä toteaa vanhan totuuden tässä aarialaisessa, viidennessä juurirodussa. Nämä luokat eivät vastaa yhteiskuntaluokkia; ne ovat ulkonaista sekoitusta. Mutta ihmiset itse kuuluvat oman kokoonpanonsa puolesta eri luokkiin. Jeesus heti tässä ensimmäisessä vertauksessa, joka seuraa kertomusta siitä, kuinka hän on käynyt saarnaamassa valtakunnan sanomaa ihmisille, osoittaa, että hän jakaa ihmissielut eri luokkiin. Ja kuinka monta luokkaa me huomaamme tästä kylväjän vertauksesta Jeesuksen ajatelleen ihmisillä olevan? Hän sanoo: on kolme luokkaa. – kaksi keskimmäistä luokkaa kuuluvat yhteen. –

Ne ihmiset, jotka eivät ollenkaan käsitä sitä ihmeellistä totuutta, että jumalallinen elämä on ihmisissä, kuuluvat ensimmäiseen, tuohon kaikista alimpaan luokkaan. Siinä se siemen, joka kylvetään, lankeaa kuin tien oheen. Ja – selittää Jeesus – kun he kuulevat tuon valtakunnan sanoman, niin tietysti he ottavat sen vastaan kuin siemenen, mutta heti tulee paholainen ja repii pois sen, mikä on kylvetty, ja taivaan linnut tulevat ja noukkivat pois siemenen. Linnut ovat sängen kuvaavia, sillä ne kuvaavat kaikissa mytologioissa ajatuksia, lentäviä ajatuksia, sitä mikä kuuluu lähinnä henkeen, mutta on kuin hengen ilmennystä ja tuotetta. Ajatus on lähinnä jumalallista henkeä – mutta se

ajatus vie kauemmaksi pois jumalallisesta totuudesta ja hengestä. Sentähden Jeesuskin sanoo, että siemen kylvetään niidenkin sydämeen, jotka eivät osaa sitä ymmärtämyksellä ottaa vastaan, mutta heti tulee toisenlaisia ajatuksia, omia työn ja kaikenlaisten huoltien ajatuksia ja vievät siemenen pois, ettei siitä jää mitään jällelle. Jos ihminen kuulee, että ihminen on jumalan poika, niin hänen silmänsä kyllä menevät aivan pyöreiksi..., mutta heti tulevat muut ajatukset, niin että hän unohtaa tuon – ja jos hän sattumalta muistaisikin, niin hän melkein kauhistuu ajatusta – että hän olisi jumalan poika! Ja niin paljon hän ei ajattelekaan, mutta toiset voivat hänen puolestaan huomata, että niin on asianlaita. Valtakunnan sanoma, Jeesuksen saarnaama ja julistama ilmeellinen totuus, että ihminen nyt on lunastettu, jumalallinen olento, se suuri totuus ei voi kuuluakaan niille ihmisille, jotka tässä vertauksessa muodostavat ensimmäisen, alimman ihmisryhmän. Siinä ovat useimmat ihmiset ehkä. Ehkä kaikista useimmat ihmiset ovat juuri sellaisia, etteivät he ymmärrä sitä ollenkaan.

Mutta sitten ovat toisen luokan ihmiset, jotka sittenkin ymmärtävät, että siinä tuossa sanomassa, on jotain suurta ja ihmeellistä. Se on pelastava sanoma, että minussa itsessäni on totuuden voima, jumalan kuva on minussa ja minä ihmisenä olen jumalan poika. On ihmisiä, joista tuo kuva kuuluu järkevältä. Ja ihminen ihastuu. „Mutta“, sanoo Jeesus, „ne ovat kuitenkin sellaisia siemeniä, jotka ovat langenneet kalliolle“. Ja se on niin selvä tämä vertaus, kun Jeesus on puhunut ihmisestä semmoisena. Mikä kivi, kallio, kivikunta on? – Se on ajatusmaailma. Niinkuin tiedämme, kaikki kivet, koko kivikunta on elävänä sillä tavalla, että sen sielu on korkealla taivaassa, korkeammalla kuin eläinten ja ihmisten tavallaan, mutta se ei ole tietoinen omasta sielustaan ja hengestänsä. Sentähden meihin kivi kuvastuu kuolleena olentona. Nyt kun katselemme ihmistä hänen sieluruumiissaan, niin huomaamme, että mitä siinä on ajatuksia,

se pukeutuu muotoihin. Se on niinkuin kivikunta, joka on muodossa. Mitä korkeampia ajatukset ovat, sitä säännöllisempiä mittausopillisia muotoja ne saavat. Siis ihminen on sieluruumiinsa korkeammassa puolessa kuin muodollinen maailma. Jos ihmisen ajatuselämä on kiteytynyt määrättyihin muotoihin, niin on hänen sieluruumiinsa kuin jonkinlainen kristallivuori, erivärinen ja vivahteinen vuori. Kun hän on kiteyttänyt ajatuksensa, on siinä kalliomaista. Hän ei osaa ajatella kuin määrättyihin muotoihin. Koko hänen elämänkatsomuksensa on aivan valmiiksi laadittu. Se on niin kiinteätä, ettei sitä voi muuttaa. Sellaiset ihmiset ovat vanhoillisia, joiden ajatuselämä on kiteytynyt määrättyihin muotoihin. Sanokaamme, että jollakin ihmisellä on sellainen usko, hän on varma siitä, että jumala on jossain taivaassa, perkele maan alla, ja ihminen sillä välillä, maan päällä. Silloin hänen sieluruumiinsa on kuin kallio; kaikki ponnahtaa takaisin, jos siihen koettaa ajatuksella vaikuttaa. Hän on hedelmätön kuin harmaa kivi. Ja silloin, kun sellainen ihminen kuulee valtakunnan sanoman, niin hän hetkeksi voi ihastua, sentähden ehkä, että hänen ajatuselämänsä on vilkas. Hän on järkevä, älykäs. Hänen ajatuselämänsä on eloisa ja vastaanottavainen, ymmärtäväinen ja älykäs, mutta hän ei ota vastaan mitään sillä tavalla, että hän antaisi itseensä vaikuttaa. Vain hetkeksi hän ihastuu ja sitten unohtaa, sillä ajatukset eivät voi saada mitään juurta, vaan kun hän lähtee omaan elämäänsä, niin siemen kuivuu pois, sillä sellaisella ihmisellä, jonka sieluelämä on kiteytynyt määrättyihin ajatusuomiin, on se hänen oma ajatuselämänsä, joka vaikuttaa suggeroivasti. Hän ei voi ottaa tuollaista valtakunnan sanomaa vastaan, sillä se on niin lapsellista, että — „sinäkin olet jumalan poika.“ Hän ei voi ottaa sitä vastaan, vaikka hän ymmärtäisikin. Kun hän lähtee jokapäiväiseen elämäänsä, niin sen aurinko polttaa, kuivattaen juuret siltä ajatukselta.

Ja sitten Jeesus vertauksessaan puhuu niistä ihmisistä, joiden sielu on kuin orjantappuroita, ja nuo orjantappurat tukahduttavat sen jyvän. Valtakunnan sanoma tulee sillä tukahdetuksi. – Minkälaisia sieluja ne ovat? – Jeesus sanoo: „Ne ovat niitä, jotka kuulevat sanan, mutta sitten tämän maailman huolet ja rikkauden petos tukehuttavat sen“. – Ne ovat sellaisia ihmisiä, jotka sieluruumiissaan elävät enemmän tunteiden puolella. He eivät ole niin ajatuskirkkaita, vaan ovat kuin kasvimaailma. Kun sanoma kuuluu heille, se tukehtuu. He kuulevat kyllä tuon ihmeellisen uuden sanoman, ja se ihastuttaa heitä hetkeksi, mutta sitten, kun he lähtevät ulos omaan elämäänsä, niin kaikki huolet ja pyrkimykset – siinä on köyhyyden huolet ja kaikki nuo huolet, joita on ihmisillä ja jotka muutamien tunteissa niin elävät, että ne ovat kuin orjantappuroita – tukehuttavat sen. He eivät osaa ajatella, että mitä siitä, jos minä olen rikas – minä elän toisten hyväksi. Jos joku ryöstää rikkauteni – mitä minä sellaisesta huolehdin. Jos olen rikas, niin olen sitä niin, että kaikki ihmiset näkevät, kuinka onnellinen minä olen. Ja jos taas olen köyhä, niinkuin useimmat ihmiset ovat, niin turhaa, että annamme sen köyhyyden vaivata meitä niin, että sielumme elää aikaisessa tuskassa. Kun on niin köyhä, ettei ole yhtään rahaa – kun ei voi tietää, mitä minä syön huomenna ja millä minä ostan uuden puvun. Sellaisia köyhiä ovat orjantappurasielut. Ihmisen täytyy päästä niistä asioista. Jos olen köyhä, niin olen niin köyhä, että kunnialla kestan sen, että olen köyhä. Jeesus tahtoo julistaa: Valtakunnan sana vapauttaa kaikesta huolesta. Et voi odottaa, että sinä yht’äkkiä jonkun ihmeellisen ulkonaisen tapahtuman kautta tulisit sellaiseksi rikkaaksi, ettet tarvitsisi jäädä köyhäksi. Pidä ne asiat vähempiarvoisina. Muista ennen kaikkea, että olet valtakunnan kansalainen. – Ja me tiedämme, että Jeesus melkein persoonallisesti tunsu enemmän sympatiaa köyhiä kohtaan. Ne olivat hänen mielestään lähempänä, sillä hän sanoi: „Autuaat ovat köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.“ He ovat autuaita,

kun he tietävät, ettei heillä ole mitään vaivaa tämän maailman huolista. He kuuluvat taivasten valtakuntaan. Jeesuksella oli enemmän sympatiaa köyhiä kohtaan, ja sentähden me näemme, että ne, jotka seurasivat Jeesus Kristusta vilpittömästi, niinkuin Fransiskus Assisilainen ja Leo Tolstoi, elivät vapaaehtoisessa köyhyydessä. Ja me muistamme taas, kuinka Jeesus sanoi rikkaalle nuorukaiselle: „Mene ja anna kaikki pois ja seuraa minua“. – ja nuorukainen tuli murheelliseksi ja lähti pois. Jeesus katseli tietysti hymysuin ja vähän surullisesti. – Ne ihmiset, jotka kuultuaan valtakunnan sanoman, ottavat sen vastaan, mutta antavat kaikenlaisten tunteiden tukehuttaa tuon sanoman, ne ovat niitä orjantappurasieluja. – Ja me voimme liittää tämän ryhmän edellisen kanssa yhteen.

Ja sitten kolmas luokka on: ihmiset, jotka kuulevat valtakunnan sanoman, ottaen sydämessään vastaan ja antavat siellä sen kasvaa. Sillä huomatkamme: nyt taas on tärkeää se, minkä Jeesus on ottanut esille toisessa vertauksessaan: „Valtakunnan sanoma on kuin siemen, joka lankeaa maahan, kuin sinapinsiemen, josta kasvaa suuri puu.“ – Ihmisen ei tarvitse ruveta hosumaan, kun hän ottanut vastaan taivasten valtakunnan sanoman, vaan sen on annettava itää, kunnes se kasvaa ja kasvaa suureksi puuksi. Se on itse jumalallinen totuus, joka tulee meihin ja vähitellen kasvaa. Emme ole heti tulleet täydellisiksi, kun mielemme on muuttunut. Olemme ainoastaan ottaneet vastaan valtakunnan sanan ja kätkeneet sen sydämiimme, kuin kalliin aarteen. Se on ääretön kunnia ja samalla nöyryytys meille. – Silloin me kuulumme juuri viimeiseen, kolmanteen luokkaan.

Vielä selvemmän kuvan me saamme näistä eri ihmisluokista, jos seuraamme heitä heidän kuolemanjälkeisessä elämässään: nimittäin, en tarkoita kaikissa eri vaiheissa, vaan mitä on kuvaavaa eri sieluille kuolemanjälkeisessä elämässä. – Ne sielut, jotka eivät olleenkaan mitään ymmärrä, ne sielut kuoleman jälkeen taivaselämänsä loppupuolella kadottavat kokonaan

tajuntansa. Jokainen ihminen elää kuolemansa jälkeen sekä puhdistuksessa eli kiirastuksessa, että – taivaselämää. Mutta se taivaselämä on persoonallista laatua – se on vain muistossa. Kun hänen sitten pitäisi yhtyä korkeampaan minäänsä taivaselämänsä loppupuolella, hän kadottaa tajuntansa ja unohtaa pois . . . ja kun hän syntyy uudestaan, on hän taas kuin koetuksella. – Mutta ne ihmiset, joiden sielu on orjantappurainen, ne ihmiset, ensin elettyään kiirastuksessa ja taivaassa, ihastuvat ja täytyvät suurenmoisilla autuudentunteilla, kun heidän hetkensä lyö – ihmeellisellä välähdyksellä, näkemyksellä . . . mutta se on kuin hetkeksi, sitten he kadottavat tajuntansa. Ja sitten he syntyvät uudestaan taas, tietysti uudessa persoonallisuudessa. – Mutta ne ihmiset, jotka kuulevat valtakunnan sanoman ja kuoltuaan elävät ensin tavallista persoonallista elämää tuonelassa ja taivaassa, he sitten, kun heidän pitää yhtyä korkeampaan itseensä, tuntevat: nyt vasta he tulevat siihen elämään, jota he ovat kaivanneet. Nyt se tulee ja he eivät kadota tajuntaansa ja jäävät tietoisiksi korkeammassa minässään ja he näkevät oman maanpäällisen elämänsä ja painavat sen muistiinsa.

Näin Jeesuksen luokitellessa ihmiset, joita kirkon tehtävä on auttaa, on jaettu kolmeen luokkaan. Kirkon tehtävä on niitä auttaa ja auttaa sillä tavalla kuin Jeesus.